

læget for de foregaaende Finanssaar. Man vil her altsaa affjære den flettest Ønnede og virkelig trængende Del af Embedsmændene fra et Tillæg for disse 3 Aar, fordi man ikke vil gaa ind paa et Forslag, som man dog selv tidligere har erkjendt for at være antageligt.

Naar jeg nu kommer til det næste Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Universitetet, stiller Forholdet sig væsentlig anderledes. Her er der virkelig Tale om en afsluttet Overenskomst, men ogsaa her har man paa en, jeg tør næsten sige forunderlig Maade set feil af Sagens Historie og set feil af, hvad Tinget vil. Jeg skal ikke komme ind paa den gamle Beskyldning mod Folkethinget for at være karrigt mod Universitetet. Jeg tror, at de aarlige Finanslove og navnlig Finansloven iaar beviser det Modsatte. — Hvoraf kommer det store Understud for Universitetet? Mon af Andet end af, at Udgifterne forsøges, og kan Udgifternes Forsøgelse komme af, at Folkethinget er karrigt? Nei, tværtimod, vi ere det Modsatte. Universitetet kan jo ikke selv raade over sin Formue. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at man har opfattet hele dette Stridsspørgsmaal saa forunderlig skjævt, idet man har sagt, at det, det her dreiede sig om, var et Forlangende fra Folkethingets Side om at føre en Anmærkning ind paa Finansloven, distere en Anmærkning paa Finansloven. Jeg skal ikke opholde mig ved, at denne Anmærkning har staaet der siden 1875, thi den har staaet der meget længere. Spørgsmaalet er slet ikke om denne Anmærkning. Anmærkningen om, hvorledes Understudet skulde dækkes, har staaet paa Finansloven, saa længe noget Medlem her i Salen kan erindre det. Den skriver sig fra 1860, men Anmærkningens Indhold var da noget anderledes end nu. Dengang gik Anmærkningens Indhold ind paa, at Universitetets Understud skulde dækkes af en anden separat Fonds enten Overstud eller Kapitalformue, nemlig Kommunitetet. Naar Universitetet havde Understud, skulde det ikke selv dække det af sin Kapitalformue, hvilket var det, som fulgte af Sagens Natur, men af Kommunitetets enten Overstud eller Kapital. I 1873 forandredes det derhen, at Understudet delvis dækkes af Universitetet og delvis af Statskassen, og i 1875 blev Statskassens Belp til Universitetet ved Overenskomst staaet fast, foreløbig noget højere, idet Udgifterne til botanisk Have der vare tagne med, men for Fremtiden til 50,000 Kr. — Spørgsmaalet om Anmærkningen, hvorvidt det skal staa en Anmærkning eller om den separate Fonds Formue skal bruges til hele Dækningen, er slet ikke noget nyt, det er ikke det, det dreier sig om. Det eneste Spørgsmaal, der er fremkommet ved det Forslag, der er stillet fra Regjeringens Side, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Statskassens Tilskud skal forsøges eller ikke, altsaa et rent og skjært Bevillingsspørgsmaal, ikke en Smule Andet.

Skedetfor som hidtil at lade Statens Tilskud blive staaende ved 50,000 Kr., forlanger man, at Tilskudet skal forhøjes saaledes, at der ikke mere behøves noget Tilskud fra Universitetets Side; men i den Tid, der er hengaaet siden 1875, er der Intet slet, der berettiger til at stille en saadan Forbring fra nogen Side. I Mindretallets Betænkning findes en Udtalelse, som synes at ville antyde, at man i 1875 er gaaet ud fra andre Forudsætninger end dem, der nu findes. Der staaer nemlig i Mindretallets Betænkning, at man havde indladt sig paa en Overenskomst, fordi man antog, at Universitetet nogenlunde kunde dække sine Udgifter med det Tilskud af 50,000 Kroner, der da var sluttet Overenskomst om, og at denne Forudsætning siden havde glippet. Og for at bevise dette, henviser man til Statsregnskabet, hvor Universitetets Underbalance findes opført for de følgende Aar, og paaviser gennem disse, at denne Underbalance i de første Aar derefter var temmelig ringe. Dette skal være Bevis paa, at man i 1875 slet ikke havde tænkt sig nogen egentlig Underbalance for Universitetets Vedkommende, altsaa ikke noget virkeligt betydeligt Tab for det. Der staaer udtrykkeligt i Mindretallets Erklæring, at man senere, da det havde viist sig, at Understudet var betydelig større, maatte være løst fra den Forpligtelse, man dengang var indgaaet paa, og at man altsaa havde Grund til at forlange et større Tilskud fra Statskassen. Men det ærede Mindretal maa der have husket feil, det maa ikke have erindret, hvorledes Forhandlingerne da bleve førte. Jeg forstaaer overhovedet ikke, at det ærede Mindretal har paaberaabt sig et Statsregnskabs Resultater; thi skal man have at vide, hvad Forudsætningerne vare for den Overenskomst, der blev sluttet i 1875, kan man naturligvis ikke se dem i Statsregnskabernes Resultater, som dengang ikke forelaa, men man maa se dem paa det Sted, hvor Forudsætningerne udtrykkelig ere udtalte, nemlig i den Finanslov, som var Gjenstand for Overenskomsten, Finansloven for 1875—76, og der staaer klart og tydelig, hvad man forudsatte vilde blive Universitetets Understud, nemlig 95,000 Kr., altsaa et meget betydeligt Understud, og det samme, som det har været i de senere Aar. Det ærede Mindretal har der begaaet en Feil i sin Argumentation, som jeg tillader mig at gjøre den ærede Ordsfører for Mindretallet (Thomsen) opmærksom paa, for at han kan rette den; thi det er utvivlsomt, og jeg tror heller ikke, at den ærede Ordsfører selv vil negte det, at Statsregnskabets Resultater, der komme længe efter, at Overenskomsten er sluttet, ikke kunne have været Forudsætningen for Overenskomsten. Det ærede Mindretal kunde maaske sige: ja, ja, Forudsætning for Overenskomsten var det ikke, det indrømme vi, men nu ses det jo af Statsregnskabet for de senere Aar, at Understudet er blevet saa